

Ondanks verdriet.....

Wanneer je iemand die je dierbaar is verliest, staat de wereld voor jou zelf even stil terwijl alles om je heen gewoon door gaat. Vaak moeilijk te aanvaarden, omdat je niet begrijpt dat men niet voelt en ziet wat jij voelt. Soms sluiten mensen zich geheel af van de buitenwereld en kunnen niet meer functioneren. Er is geen energie meer om iets te ondernemen en ook de behoefte daartoe is er niet. Er is alleen nog gemis en verdriet. De wereld draait door. In mijn werk zie ik hoe mensen met rouw omgaan. Hoe de één zich er vrij vlot en realistisch doorheen slaat en de ander zich koestert in het verdriet. Wij zijn allemaal anders. Hoewel ik dagelijks met de dood te maken heb doordat het mijn werk is, ervaar ook ik, als mens, hoe groot verdriet soms kan zijn. Wij hebben veel dieren thuis waaronder ook drie honden. Eén van onze honden, Sammy, kreeg hartproblemen, hij had twee lekkende hartkleppen. Door zuurstofgebrek raakte hij af en toe buiten bewustzijn en was soms enige tijd verlamd. Hij keek je dan zo zielig aan. Om zijn leven nog wat kwaliteit te geven kreeg hij harttabletten en plastabletten. Hij was 13 jaar en we zagen dat het niet lang meer zou duren voor we afscheid van onze Sammy moesten nemen. Wij wilden niet dat het een lijdensweg voor hem zou worden. Dinsdagmorgen 5 september was het helemaal mis toen we beneden kwamen. De huiskamer was bevuild en voor het eerst in al die jaren kwam Sam niet kwispelend naar ons toe. De afspraak die ik om half 11 die ochtend had zegde ik af en ik bleef bij Sam. Toen hij erg benauwd werd legde ik hem op zijn kussen en bleef bij hem terwijl ik hem aaide en tegen hem praatte. Ik belde mijn man. De tranen liepen al over mijn wangen. De telefoon ging en omdat ik zo verdrietig was wilde ik niet meteen opnemen. Ik dacht ik hoor zo wel op het antwoordapparaat of het dringend is. De telefoon bleef gaan dus ik slikte een paar keer en nam op. Het was een man die informatie wilde over de mogelijkheden en kosten van een uitvaart. Zijn vrouw was ernstig ziek. Normaal gesproken neem ik rustig alle tijd voor zo'n gesprek. Nu kon ik dat even niet en ik wilde hem ook niet zeggen dat ik bij mijn stervende hond zat. Ik noteerde de gegevens en beloofde de informatie zoals gevraagd toe te sturen. Ik ging snel weer naar Sam. Mijn man en zoon kwamen inmiddels thuis en Sam ademde nog een paar keer en stierf toen in mijn armen. Het verdriet was groot. Sam hoorde al zo lang bij ons gezin. Tien minuten later ging de telefoon. Mijn man nam op. Er was een vriendin overleden.....nog meer verdriet. Zij was al lange tijd ernstig ziek geweest en had mij gevraagd om haar uitvaart te verzorgen. Met dikke huilogen ging ik onderweg. Samen met haar kinderen vloeiden de tranen opnieuw. Dat kon ook gewoon, omdat wij elkaar kenden en het zo vertrouwd voelde. Nadat alles besproken was en mijn vriendin verzorgd, in de huiskamer, in haar kist lag ging ik weer naar huis. Toen ik thuis binnenkwam lag Sam daar inmiddels in een door mijn man gemaakt kistje midden in de kamer. Dat was mooi. Opnieuw tranen, maar het was goed zo. De volgende dagen werd alles besproken en geregeld voor de uitvaart van mijn vriendin. Het afscheid was warm en bijzonder. Haar vriend en kinderen spraken mooie woorden, haar kist was beschilderd door de kleinkinderen, er waren ballonnen en bloemen in herfsttinten waarmee haar kist bedekt werd. Prachtige muziek. Het was een afscheid wat bij haar paste. En ik.....ik slikte mijn tranen weg en deed mijn werk. De wereld draait door.